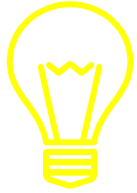

ZABAWA
CZYNI
MISTRZA
GARŚĆ POMYSŁÓW
NA LEKCJE
POWTÓRZENIOWE

TEZA 1

Po 20 minutach
uczeń zapomina 40%
materiału

TEZA 1

TEZA 2

Zadania domowe to
rzadkie hobby

TEZA 2

TEZA 3

Zabawa czy nauka?
Dla dziecka wybór
jest prosty

TEZA 3

MÓZG NIE ZNOSI...

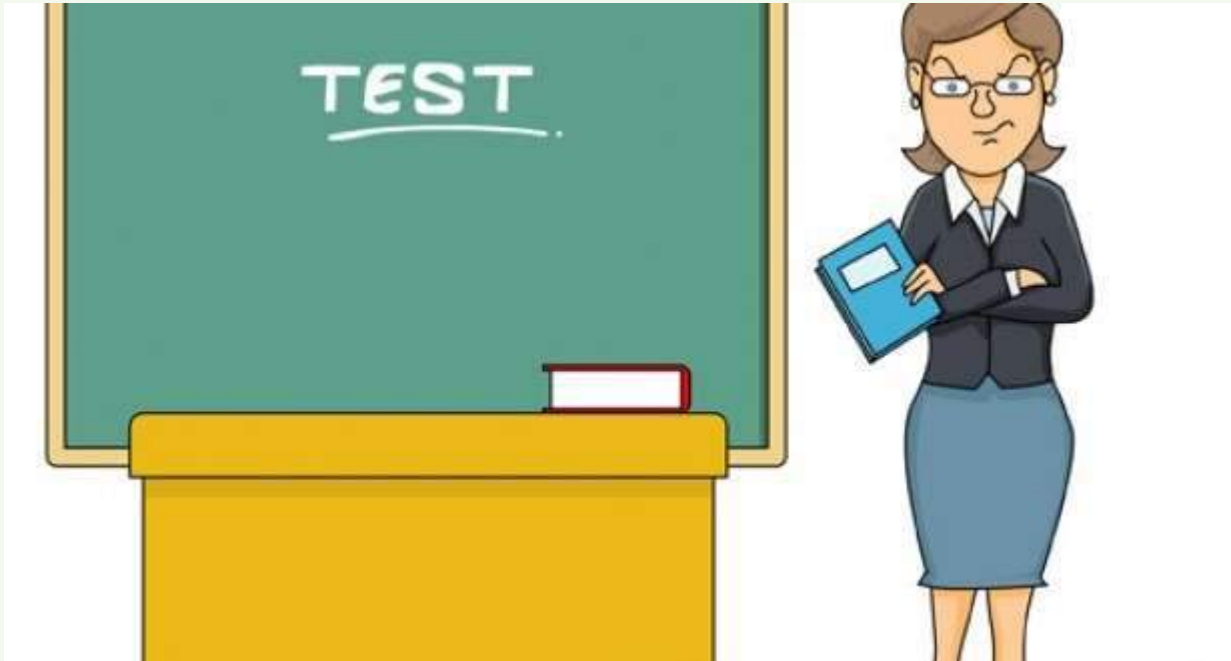
BRAKU
EMOCJI

NUDY

BRAKU AKTYWNOŚCI

TEZA 1 + TEZA 2 + TEZA 3

UCZYĆ, ABY
NAUCZYĆ

NAUCZANIE PRZYJAZNE UCZNIOWI I ... MÓZGOWI 😊

- ▶ RUCH
- ▶ DOŚWIADCZANIE
- ▶ INTEGRACJA
- ▶ PRACA W GRUPIE
- ▶ ZAANGAŻOWANIE ZMYŚŁÓW
- ▶ ZABAWA
- ▶ MOTYWACJA
- ▶ PRZYJAZNA ATMOSFERA

Ruch, zabawa, zaangażowanie i przyjazna atmosfera – tego, według zwolenników neurodydaktyki, potrzebuje mózg ucznia do zapamiętywania przyswajanego materiału. Im więcej zmysłów jest zaangażowanych w poznanie, tym lepiej. Rapowanie z jednoczesnym śpiewaniem prostych tekstów sprawdza się doskonale w pracy z uczniami. Wypróbowałam ten sposób już nie raz, ostatnio w celu utrwalenia przypadków w klasie piątej.

Lekturowy „Piotruś”

„Piotruś”

Uczestnicy 2-4 osoby
Czas rozrywki 5-10 minut
Przebieganie do gry

Przedstawiciel grupy rozdaje karty pozostałym graczom.

Z otrzymanych kart należy wybrać na bok wszystkie pary. Każdy gracz kolejno, zgodnie z ruchem wskazówek zegara, dobiera sobie po jednej karcie od gracza siedzącego po prawej stronie, wyszeptując z trzymanymi przez niego wachlarz kart.

Gracz ma wybrać jaką kartę wyłożyć. Jeśli dobrana karta pasuje do pary z którą posiada – całą parę, tak jak w poprzedniej fazie, gracz odkłada na bok. Czynności te wykonują kolejno wszyscy gracze aż do końca. Ten, który po pochyceniu się przez wszystkich graczy kart posiada i „Piotruś” w ręku, przegrywa.

Gracz, który przegrywa, odczytuje kody QR i odpowiada na pytania przed grupą.

„Piotruś” to znana wszystkim uczniom gra w karty. Na lekcji języka polskiego można ją z powodzeniem wykorzystać do powtarzania materiału lekturowego. Uczniowie utrwalają swoją wiedzę o postaciach literackich, dobierając je w pary, zgodnie z zasadami znanej wszystkim gry. Pary stanowią bohaterowie, w oczywisty dla czytelnika sposób, ze sobą związani, np. Tadeusz Soplica i Zosia Horeszkówna z „Pana Tadeusza” czy Ligia i Winicjusz z „Quo vadis”.

Na każdej karcie znajduje się imię i nazwisko bohatera literackiego oraz trzy charakterystyczne cechy postaci. Uczniowie, dobierając karty, muszą, za każdym razem, czytać te wiadomości, co pozwala im lepiej zapamiętywać bohaterów. Piotrusiem zostaje uczeń kończący grę z kartą, na której znajduje się imię i nazwisko twórcy dzieła.

Ponieważ w trakcie gry karta ciągle „krążyła” wśród członków grupy, jest duża szansa, że uczniowie bez problemu skojarzą tytuł dzieła z jego autorem. Oprócz tego osoba będąca Piotrusiem musi wykonać zadania związane z lekturą, a umieszczone na karcie z zasadami gry. Moim ósmoklasistom taka forma powtórki materiału bardzo się spodobała.

Zabawa oparta jest na zaangażowaniu i rywalizacji. Zauważyłam, że uczniowie dość często korzystają z notatek, żeby nie przegrać. W przypadku dzieci słabiej radzących sobie z zapamiętaniem materiału z lekcji jest to naprawdę pomocne ćwiczenie.

Lekturowego „Piotrusia” staram się wykorzystywać na różne sposoby, nie tylko do gry w karty. Uczniowie chętnie tworzą dialogi między postaciami z tej samej lektury lub z dwóch różnych tekstów literackich. W ten sposób utrwalam na lekcjach wiedzę o zapisywaniu dialogu w pracy literackiej czy o mowie zależnej i niezależnej w ramach kształcenia językowego.

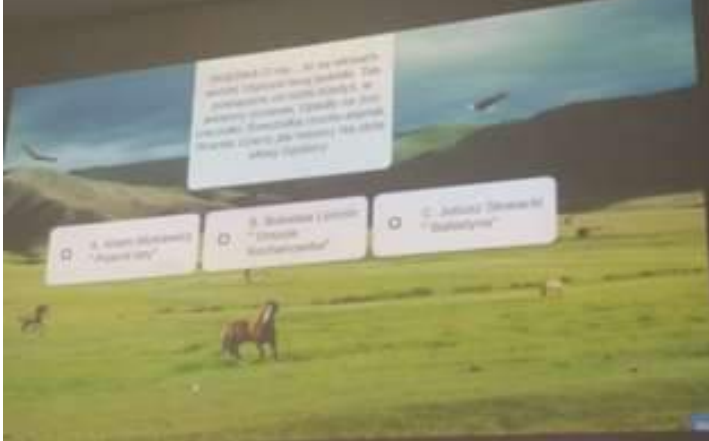
W sam środek... stylistyczny

Uczeń utrwała wiedzę o środkach stylistycznych, rozpoznaje je we fragmentach tekstów literackich i określa ich funkcję. Ćwiczenie jest tak pomyślane, aby każdy cytat (fragment) pochodził z tekstu należącego do kanonu lektur objętych podstawą programową, co pomaga uczniom w ponownym „opatrzeniu” się z fragmentami poznanych wcześniej utworów. Egzamin ósmoklasisty przewiduje wyrabianie i rozwijanie zdolności rozumienia utworów literackich, a takie ćwiczenie pomoże uczniom w wykonaniu zadań sprawdzających tę umiejętność.

Zadanie przewiduje pracę w grupach, co uczniowie bardzo lubią, a jego zaletą jest integracja oraz aktywizacja wszystkich członków grupy, szczególnie tych nieśmiałych. Ważnym elementem jest również rywalizacja z innymi grupami, co zmusza wszystkich członków danego zespołu do równego udziału i zaangażowania. Pracy sprzyja także przyjazna atmosfera, która w dużej mierze zależy od nauczyciela prowadzącego zajęcia.

Apki na polaku

<https://learningapps.org/>

Skojarzenia

Obraz i treść. 2019-01-27

The application displays a collection of image cards, each with a text label. The cards are arranged on a light yellow background. A hand cursor is pointing at the 'Świtezianka' card. The cards and their labels are:

- "Tren VII" Jan Kochanowski (Image: Landscape with a boat)
- "Zemsta" Aleksander Fredro (Image: A person sitting at a desk)
- "Tren I" Jan Kochanowski (Image: Branches with olives)
- "Opowieść wigilijna" Charles Dickens (Image: A fish)
- "Tren V" Jan Kochanowski (Image: A woman in a field)
- "Artysta" Sławomir Mrożek (Image: A dark scene with a blue shape)
- "Szyfrowe prace" Stefan Żeromski (Image: A brick wall)
- "Świtezianka" (Image: A large eye with tears)
- "Pan Tadeusz" Jan Mickiewicz (Image: A brick wall)
- "Tren VIII" Jan Kochanowski (Image: A woman in a field)
- "Kamienie na szaniec" Aleksander Kamiński (Image: A hallway)
- "Quo vadis" Henryk Sienkiewicz (Image: A stone wall)
- (Image: A woman in a field)
- (Image: A woman in a field)

Buttons at the bottom:

- Utwórz podobną aplikację
- prywatna aplikacja
- publiczna aplikacja
- Zmodyfikuj aplikację

<https://learningapps.org/>

Jednym z podstawowych elementów w nauczaniu i uczeniu się we współczesnej szkole jest wykorzystanie technologii komputerowej. Zgodnie z podstawą programową uczeń, w ramach samokształcenia, powinien uczestniczyć w projektach edukacyjnych, tworząc różnorodne prezentacje czy realizując krótkie filmy. W ten sposób pogłębia swoją wiedzę przedmiotową i rozwija umiejętności samodzielnej prezentowania efektów swojej pracy.

Na lekcjach języka polskiego poświęconych powtarzaniu i utrwalaniu poznanego zakresu materiału korzystam z aplikacji LearningApps lub Kahoot. Moi uczniowie również mogą pochwalić się samodzielnie przygotowanymi na LearningApps zadaniami. Muszę przyznać, że bardzo chętnie przygotowuję różne ćwiczenia, zarówno dotyczące lektur, jak i zadań z nauki o języku.

Rzut piłeczką do....

Rzut piłeczką do... to wykorzystanie elementów ruchu i zabawy, a przede wszystkim rozładowywanie napięcia spodziewających się odpytywania lub karkówki uczniów. Jest to sposób, który wykorzystuję nie tylko na początku lekcji, ale w różnych innych momentach. Uczniowie często sami się dopominają o taką formę pracy, szczególnie, kiedy to oni zadają kolegom pytania. Motywujące i zachęcające do „poszperania” w temacie jest przygotowywanie pytań dla mnie. Lubią mnie „zagiąć”. A ja lubię, kiedy się starają, bo wiem, że „szperali”.

Co kryje obraz?

Przekład intersemiotyczny to jedna z bardziej lubianych przez uczniów form pracy na lekcji. Ma on na celu doprowadzenie do lepszego zrozumienia, a co za tym idzie interpretacji dzieła literackiego. To, co „pociąga” uczniów w przekładzie intersemiotycznym, to niewątpliwie możliwość emocjonalnego podejścia do utworu i wyrażenie emocji w sposób pozawerbalny. Jest to metoda często stosowana przez nauczycieli polonistów.

Moim pomysłem na lekcje powtórzeniowe jest zbieranie prac uczniów z różnych klas (zespół klasowy lub rocznik) i wykorzystywanie ich podczas powtórek. Zanim uczniowie wejdą do gabinetu polonistycznego, „rozkładam” ich zapomniane już prace w różnych miejscach w klasie. W czasie lekcji proszę o połączenie i skojarzenie prac z tytułem utworu i jego autorem, ułożenie obrazów w wersy, przypomnienie wiadomości o epoce literackiej lub o innych dziełach danego twórcy.

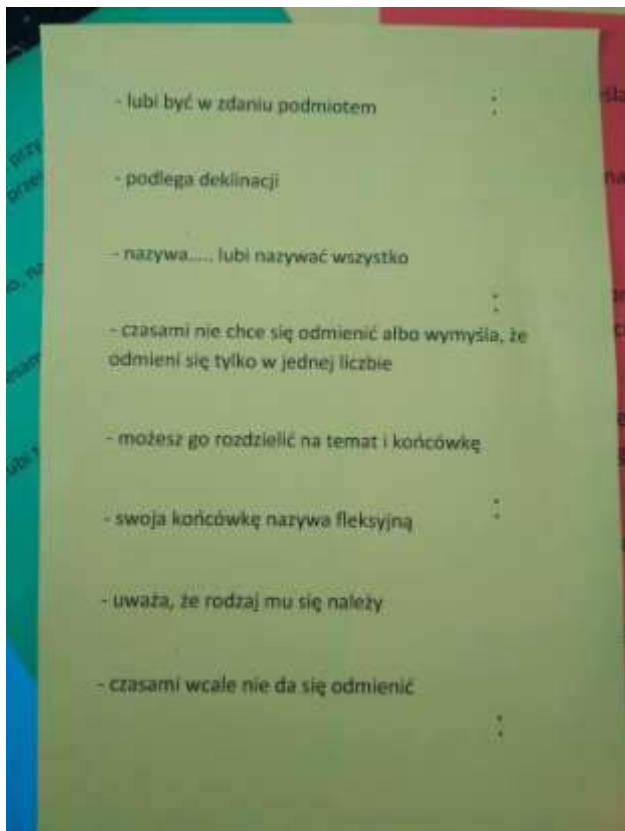
Przy tego typu powtórce wykorzystuję element zaskoczenia (co to, co będziemy robić), a to zawsze motywuje i pozytywnie nastawia do pracy, i wpływam na emocje uczniów, którzy odnajdują swoje prace. Utrwalenie materiału okazuje się miłym dodatkiem. Kolejnym elementem wykorzystania przekładu intersemiotycznego jest zabawa w skojarzenia, do której wykorzystuję aplikację LearningApps. Uczniowie łączą w pary obrazy z tytułami omówionych utworów, a przy okazji zapamiętują najważniejsze elementy dzieła (temat, bohater).

Byliśmy w Soplicowie

Jedną z ciekawych form powtórkowych jest wykorzystanie „naturalnych zasobów” okolicy. Dla utrwalenia wiedzy o omówionych lekturach, chodzi o „Pana Tadeusza” Adama Mickiewicza i „Zemstę” Aleksandra Fredry, wybieram się z uczniami do Wrocławia. Jedziemy pociągiem (najtaniej) i zwiedzamy *Muzeum Pana Tadeusza*. Na wrocławskim rynku robimy sobie „powtórkę” o Fredrze i jego twórczości, stojąc pod pomnikiem komediopisarza.

Poszukiwany, poszukiwana

Ponieważ mózg, nie tylko ucznia, nie znosi nudy i rutyny, a lubi zabawę, staram się to wykorzystywać na lekcjach. Przygotowuję pytania dotyczące, np. części mowy, wyznaczam ucznia, który wychodzi na chwilę z klasy, a innym rozdaję pytania naprowadzające na ślad „poszukiwanej” lub „poszukiwanego”. Zadaniem ucznia, który wraca do klasy jest „odszukanie” zaginionej części mowy. Uda mu się, jeśli będzie znał jej cechy.

Wyłóż karty na stół

Na lekcjach powtórzeniowych bardzo przydatne okazują się sześciokątne karty „Heksa”. Uczniowie tworzą z nich różne notatki (mapki mentalne, łańcuszki, słupki) z rozsypanek wyrazowych, które ja wcześniej przygotowuję na tablicy. Tak powtarzam wiadomości o biogramach twórców, rodzajach czy gatunkach literackich. Każda forma pracy zawierająca w sobie elementy ruchu i zabawy jest jednocześnie formą integrującą zespół klasowy, wprowadza miłą atmosferę na lekcji powoduje, że uczniowie chętniej pracują.

Połącz w pary, wyjdą czary 1P=2C

Element zaskoczenia jest jednocześnie elementem motywującym uczniów do działania. Aby powtórzyć na lekcji *imiestłowy i imiestłowowy równoważnik zdania* przygotowałam kartoniki z „kawałkami” zdań. Uczniowie dobierają kartoniki w pary i układają je w dwóch kolumnach. Jedna z nich tworzą wypowiedzenia z imiestłowowym równoważnikiem zdania, a druga zdania podrzędnie złożone.

Następny element zabawy to zamiana jednych wypowiedzeń w drugie i rozwiązanie równania. Po omówieniu ćwiczenia i poprawieniu powstałych w czasie zamiany wypowiedzeń błędów uczniowie szybko dochodzą do wniosku, że równanie $1P=2C$ oznacza jeden podmiot wykonujący dwie czynności. Pozostaje nam tylko zapamiętać, że jest to warunek, aby utworzyć wypowiedzenie z imiesłowowym równoważnikiem zdania.

EFEKTYWNE POWTARZANIE

*Nie zapominaj, że
zapominasz!*

DZIĘKUJĘ ZA UWAGĘ

Literatura

- Dr Marzena Żylińska *Neurodydaktyka. Naczenie i uczenie się przyjazne mózgowi.*
- Timothy D. Walker *Fińskie dzieci uczą się najlepiej .*
- <http://www.notatnik-poliglotki.pl/sztuka-uczenia-siebie/2-skutecznie-powtarzac-3-reguly-skutecznych-powtorek>
- <http://www.notatnik-poliglotki.pl/sztuka-uczenia-siebie/jak-przestac-zapominac>
- <https://learningapps.org/>
- M. Rasfeld S. Breidenbach *Budzącą się szkoła.*